

Wjedzela Estomihi.

Luk. 18, 31—43.

Jesus wja pak t žebi tych dwanaće a džesche t nim: Glaj, my džemy horje do Jernsalema, a wschitko budže dokonjane, sčtož pižane je psches profetow wot čłowiskeho žyna. Pschetož wón budže podaty póhanam, a budže wužměščenj a hanjenty a sapluwany, a woni budža jeho krjudowacž a moricž; a na tšeczi džej budže wón sažo stannčž. A woni niežo wot teho njesrošmichu, a ta rěčž bšsche jim potajena, a njewjidzichu, sčtož prajene bš. Sta žo pak, jako wón žo t Jerichu pschibližowasche, žedžesche jedyn žlepš pschi pucžu a prosčesche. Jako wón pak žhschesche tón lud, kotryž nimo džesche, wobhoni žo wot nich, sčto by to bylo. Duž šjewichu jemu, žo Jesuž Nazarenski nimo dže. A wón samoła a džesche: Jesu, ty žyno Dabitowy, žmil žo nade mnu! Čži pak, kotšiz najprjedy džěchu, žwarjachu jeho, žo by mjeležak. Wón pak čim bóle wolasche: Ty žyno Dabitowy, žmil žo nade mnu! Jesuž pak wošta stejo a kasasche jeho t žebi pschitwjesčž. A hdyž wón žo pschibližowa, woprascha wón jeho, a džesche: Sčtoha chžesch, žo bych tebi čžinit? Wón džesche: Anježe, žo bych sažo widžak. A Jesuž džesche t njemu: Budž sažo widžazh; tvoja wěra je eže wustrowita. A hnydom widžesche wón sažo a džesche sa nim a žhwalesche Boha. A wschitkón lud, liž to widžesche, dawasche Bohu žhwalbu. Samjeń.

Ršchescžijanska wošada w nowym tydženju sažo do žwjatnizy póstneho čžaba stupi. Dženža drje hiščeže psched jejnymi durjemi steji, ale hižom placži: „Pschihotuj žo a wusuj žwoje čžrije je žwojeju nohow; pschetož to městno, na kotrymž stejisč, je žwjata semja!“ Wošprjedž tuteje